

Posudek na diplomovou práci

Autor/ka práce: Filip Červ

Název práce: Demokratizace policie v zemích Visegrádské skupiny

Obor/Rok: bezpečnostní studia / 2017

Autor posudku (vedoucí/oponent): Libor Stejskal (oponent)

Kritéria	Definice	Max. bodů	Získané body
Hlavní kritéria			
	Výzkumná otázka, formulace problému	10	8
	Teoretický konceptuální rámec	30	22
	Metodologie, analýza argumentace	40	30
<i>Celkem</i>		80	60
Vedlejší kritéria			
	Zdroje	10	10
	Styl	5	2
	Formální kritéria	5	5
<i>Celkem</i>		20	17
CELKEM		100	77

Slovní hodnocení:

Hlavní kritéria:

Výzkumná otázka, formulace problému je položena srozumitelně a poměrně logicky. Zjevně to není téma ještě zcela uzavřené, a především asi v této komparativní perspektivě, která je poměrně osvěžujícím a nosným prvkem diplomové práce.

Teoretický, konceptuální rámec je představen obsáhle, ale ne zcela organicky. Značná část kapitol 2.1 a 2.2 je prostě popisem literatury, ale vztah k tématu a otázce není úplně zřejmý, a hlavně tato literatura není využita k nějak specifickému nasvícení předmětu práce. Kapitola 2.3 by vlastně možná skoro stačila. Problémem je i určitá nestrukturovanost v kapitole 2 – jednotlivé teze a pozorování jdou spíše volně za sebou, než že by měly nějakou pevně danou posloupnost či hierarchii.

Metody, analýza a argumentace. Občas se najdou velmi zvláštní konstrukce: „Charakter komunistického režimu v Československu šlo v době tranzice označit za zamrzlý posttotalitarismus. Komunistická strana, která byla stále v čele země, téměř beze změny uplatňovala většinu svých kontrolních mechanismů“ – tady jde o zjevně nedostatečnou definici pojmu „tranzice“ – začíná někde v polovině 80. let, jak zde autor evidentně míní, ale nijak zřetelně nevysloví, anebo spíš kolem 17. listopadu, což je logičtější? Takto by uvedená pasáž vůbec nedávala smysl – kdy se „to“ tedy odehrává? Podobně je zvláštní napsat, že StB neprošla až do února 1990 žádnou reformou – reforma je proces, který se obvykle neměří v řádů týdnů.

Případové studie jsou jádrem práce, nutno ale uznat, že zajímavým, a v mezích nároků na magisterskou diplomovou práci plně přijatelným. Výhradu mám jen k míře strukturovanosti – každá ze studií má dané dělení (instituce, prověřování, obměna), ale v textu se pak nedaří tyto obsahy odlišit. Jedno sdělení se pak porůznu opakuje i v dalších sekcích, což lze odůvodnit nedostatkem jednotlivých empirických dat. Takže zkrátka zmínky o personálních obtížích nejsou jen v „personalistických“ kapitolách o obměně, ale i ve všech ostatních. Možná by bylo smysluplnější strukturovat národní studie chronologicky – použitý model vede k velkému skákání tam a zpátky. Ale to není zásadní kritika.

Závěr je dobrý tím, že autorovi se podařilo víceméně se vrátit k výzkumným otázkám resp. hypotézám, zodpovědět je, částečně i zdůvodnit dlouhý úvodní exkurz do tranzitologické literatury. Práce ve svém průběhu někdy trochu nedrží pohromadě – ale závěr to do jisté míry překonává a koncentruje zjištění do srozumitelného celku. Lze ovšem namítnout, že otázky na konci závěru – tedy které faktory skutečně vedly k oné personální proměně, jak a proč se uplatnily – mohly být do jisté míry i předmětem výzkumu. Autor by s uvedenými širokými zdroji na ně měl být schopen alespoň do jisté míry odpovědět.

Vedlejší kritéria:

**FAKULTA
SOCIÁLNÍCH VĚD**
Univerzita Karlova

Zdroje jsou samy o sobě silnou stránkou práce. Využití pamětníků a současných expertů se jeví nezbytností, aby práce měla vůbec smysl, což se v tomto ohledu povedlo. Samotné „vyprávění“ v národních studiích díky tomu působí záživně, místy až objevně.

Styl a jazyk práce jsou ovšem na nepřiliš vysoké úrovni. Věty jsou toporné, gramaticky často špatně vystavěné, velmi mnoho souvětí a větných členů je špatně oddělováno čárkami, a to občas až do té míry, že je sdělení zavádějící. Gramatických chyb je mnoho, nejvíc právě ve stavbě vět, shodě podmětu s přísudkem atd. Časté jsou i elementární chyby v i-y, což vadí.

Celkové hodnocení:

Nejvíc mě zaujaly případové studie, zvláště Maďarska a Polska. Porovnání se podařilo, přestože celkově není nijak zásadně objevné. Jsem ale dopředu ovlivněn četbou Kierana Williamse, kterého autor také zná a cituje. Otázky, jimiž končí závěr, mohly být více včleněny do tématu práce a do zkoumané problematiky, ale je jasné, že by se muselo asi jednat i jinak pojatý výzkum (mnohem početnější rozhovory s pamětníky).

Výsledná známka: velmi dobře - 2

Podpis:

